49e jaar. — Nr 114. Zaterdag, 27 September 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld en aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 27 SEPTEMBER 1902.

Koningin Maria-Hendrika.

België is in rouw, oprechte en niet geveinsde rouw, omdat hij bij iedereen de uitdrukking is van een zoo rechtzinnig als weltig gevoelen.

Zoodra in den avond van Vrijdag 19 September, de woorden weerklonken : de koningin is dood, ontstond er eene rijpende ontroering bij iedereen, eene schadow viel over elk huisgezin, en elke familie voelde zich getroffen alsof men haar de dood van een bloedverwant of eenen vriend had aangekondigd.

Het kon niet anders zijn, gezien de verkleefdheid van de Belgen aan hunne vorsten; stamhuis en natie zijn zoo nauw verbonden met elkander, dat tusschen hen alles gemeen is, smart evenals vreugde.

Deze gemeenschap inde gevoelens is nooit onderbroken geweest sedert België tot koninkrijk verheven werd onder den scepter van Leopold I ; maar zij is vandaag dieper en levendiger dan ooit, omdat de tijd ze bezegeld heeft en dat drie kwart eeuws schitterend de hoop hebben verwezenlijkt, welke onze vaderen in de monarchie hadden geplaats

Maar de koningin, die wij beweenen, had op de genegenheid des lands persoonlijke titels. In artikelen, die haar werden toegewijd, heeft men vooral de beproevingen herinnerd, die het tweede gedeelte van haar leven hebben verduisterd.

Deze beproevingen hebben stellig hare kristelijke deugden doen schitteren, hare gelatenheid, hare zielekracht, haren moed geput in de bron van hare innige godsvrucht.

Men zou nochthans van die dappere ziel een onvolledig beeld schetsen, indien men niet sprak van de lente haars leven, van de jaren toen zij, lachend en vroolijk, aan het eenigzins strenge en stijve hof van Leopold I, het leven en de vriendelijkheid kwam brengen, die er aan ontbraken.

In eene merkwaardige nota, schetst een tijdgenoot den voortreffelijken indruk welke de edele dochter der Habsburgers bij hare aankomst in België maakte.

«Onder nog een eenigzins guitig uiterlijk, zegt hij, verborg Maria-Hendrika de meest kiesche en ernstige gaven des harten.

« Bij de reis welke de jonge echtgenooten een jaar na hun huwelijk deden naar Rome, bemerkte de Paus Pius IX alles wat er zoo grondig christelijk was in deze vrouwenziel en bewees aan de toekomstige koningin der Belgen eene zeer bijzondere vaderlijke belangstelling. »

Twaalf jaren lang hertogin van Brabant, had zij in het begin eenige moeite om zich te plooien naar de strenge etikette, voorgeschreven door Leopold I; nietemin droegzij dezen eene waarlijk kinderlijke genegenheid toe, genegenheid die overigens wederkeerig was.

Toen de oude Protestantsche vorst opzijs doodsbed lag, in December 1865, was het de hertogin van Brabant die de kiesche taak op zich nam haar doorluchtigen schoonvader voor te bereiden voor zijne verschijning voor den oppersten Rechter. En men weet dat hare godvruchtige zorgen niet zonder gevolg bleven.

Geroepen om den troon te deelen met Leopold II, wist zij zich te besluiten in hare zending van echtgenoote en moeder, nooit verlangde zij eene politieke rol te spelen.

Maar deze terughouding, die haar was opgelegd, belette haar niet, zelfs toen het bewind in handen was van de liberalen, te blijven wat zij altijd was, 't is te zeggen eene vurige katholieke, met hart en ziel verkleefd aan Kerk en Pausdom.

Toen in België de eerste inschrijving geopend werd om den stedehouder van Jesus-Christus ter hulp te komen, beroofd door de revolutie van zijne wereldlijke macht, was de eerste gift die het inrichtingscomitéit ontving eene som van 1000 fr., door de koningin, van haar persoonlijk fortuin, dat niet groot was, gegeven.

En de enige toegeving, die de grefster in dit geval deed aan de achterdoochtige hechtgaakheid der diplomatie, was toe te stemmen dat de gift op de lijsten naamloos werd ingeschreven.

Deze verkleefdheid van koningin Maria-Hendrika aan den H. Stoel werd nog duidelijker getoond toen er pogingen werden gedaan om voor den kroonprins van Italië de hand te bekomen van eene der dochters van HH. Belgische Majesteiten.

't Is de koningin — dit is thans een vastgesteld punt in de geschiedenis — en de koningin alleen, die de weigering aan hare dochter voorschreef ; Oostenrijksche princes en boven alles katholieke princes zijnde, had Maria-Hendrika er eene onoverwinlijken afkeer van het lot harer dochter te verbinden aan dat van een koningshuis, welks vestiging te Rome een bestendige aanslag is op de rechten van het Pausdom.

Vruchteloos stelde men haar den invloed aan 't werk van vriend- en bloedverwantschap, zij bleef onverbiddelijk, van oordeel zijnde dat de schitterende kroon eene noodlottige gift zou zijn, wanneer men ze slechts kon bekomen of behouden ten koste van den vrede des gewetens.

Welke wreede doornen er kunnen verborgen zijn onder eene kroon, dat wist zij maar al te goed door eigen ondervinding, onze arme en welbemindde koningin. Vroeger reeds had zij er eene eerste onthulling van gehad door het tragisch avontuur van keizer Maximiliaan in Mexico, in het weduwschap en de krankzinnigheid van keizerin Charlotte.

Hoe wreed voor haar liefhebbend hart deze ramp was, toch was zij nog slechts het voorspel van de rampen, die haar in hare kinderen zouden treffen.

Is het noodig hier de beproevingen te herinneren, die beter dan een roman, den titel zouden verwezenlijken, welke onze groote schrijver Hendrik Conscience aan een zijner boeken heeft gegeven : Wat eene moeder lijden kan ?

Ja, hij die zich zou willen rekening geven van het lijden dat een moederhart kan verdragen alvorens met kloppen op te houden, zou zich enkel die lange aaneenschakeling van ongelukken voor den geest moeten halen, welke met een gedurig zwaarder gewicht gedrukt hebben op den rijperen leeftijd van Maria-Hendrika en op haren ouderdom.

Dient de eerste, de snerpende rouw der moeder herinnerd : de zoon, prins Leopold, die haar in 1869 op tienjarigen ouderdom werd ontrukt ?

Dan komen de ongelukken harer dochters, van princes Stephanie, van princes Louise, onverdiende rampen voor de eerste, smartelijke dramas voor de tweede, over welke men de sluiers der vergetelheid zou willen uitspreiden.

Bij al die wonden komt dan het overlijden van prins Baudewijn, dien neef, in wien zij haar eigen zoon meende te zien herleven en op wien zij al hare liefde had overgebracht.

Is dit ten minste genoeg ? Heeft zij hiermee den kelk des menschelijken lijdens geledigd ? Neen : er is in de laatste levensdagen van die echtgenoote en moeder nog iets nijpender, vreeselijker geweest dan de herinnering aan de dooden, 't is de afwezigheid der levenden.

Fataliteit der dingen, of dwaling der personen, verrast door den loop der ziekte welke de vooruitzichten der geneesheeren bedroog : in alle geval was noch de echtgenoot, noch eene der drie dochters der koningin, noch haar schoonbroeder, noch hare schoonzuster, noch neef of nicht, niemand der haren in een woord te Spa, om haar laatsten ademtocht op te vangen.

Zij is overgelaten geweest aan zeker verkleefde en oplettende zorgen, maar 't is eene vreemde hand die haar de oogen heeft gesloten.

Zij was nochthans goed, edelmoedig, liefdadig. Zoo zij soms streng was voor de haren, had zij nochthans voor hen de meest kiesche aandoenlijkste oplettenheid, namelijk van voor hen haar lijden te verbergen.

In haar weldoen legde zij een uiterste bescheidenheid aan den dag ; maar nooit klopte een ongelukkige vruchteloos aan hare deur.

Zij was bemind en eerbiedigd van het volk, dat, haar ziende lijden, er haar geen grief van maakte, dat zij meer en meer verwijderd bleef van de openbare vermaken.

Indien het haar niet gegeven was, zich in de liefde harer onderdanen eene plaats te veroveren vergelijkbaar met die, welke koningin Louise-Marie, de « welbeminde » er altijd zal in bekleeden, mag men ten minste zeggen dat het tegenwoordig geslacht van onze tweede koningin eene weemoedige herinnering zal behouden en haar waardig zal vinden, ook tot voorbeeld te worden gesteld aan de prinsessen, die na haar den troon zullen bekleeden.

Een maatschappelijk werk

Met het oog op de talrijke ontdekkingen van steenkolen in onze provincie, is het te voorzien, dat in deze streken binnen eenige jaren eene groote nijverheid zal ontstaan

Wij zullen daardoor in rijkdom winnen, doch onder opzicht van godsdienst en zeden der werkende klas, boezemt deze totale hervorming eene wettige ongerustheid aan, waarvoor men van heden af geen genoegzame voorzorgen kan nemen.

Het is zeker dat verscheidene maatschappijen binnen een paar jaren de toelating zullen uitvoeren om koolputten te graven, waartoe eenige honderde arbeiders zullen noodig zijn, en welke meestal uit den vreemde naar hier zullen komen om aan deze koolputten te werken en er voor goed te verblijven.

Deze lieden zullen dus de kern vormen, waarop men van af het begin behoorlijk zal moeten letten, om dezelve van dan af goede zeden, godsdienst en verdere maatschappelijke deugden voor te houden, teneinde er zich later niet over te beklagen te hebben.

* * *

Gelukkiglijk is dit gevaar door klaarziende personen opgemerkt, welke thans alles hieraangaande in het werk stellen om hun goed doel te bereiken, hetwelk de erkentelijkheid van eenieder vergt.

Onder deze voorname weldoeners moeten wij op de eerste plaats vermelden Mejuffrouw Wittouck van Brussel, dewelke eenen blok grond van vijf en twintig hectaren, deelmakende harer goederen van Engelhoef onder de gemeente Genck, komt te schenken aan de Paters Salesianen, ten einde er een Wezenhuis op te richten, onder den titel van : *Wezenhuis van het Heilig Hart*, ten einde onze goede provincie onder de bescherming van het Heilig Hart te stellen, op het oogenblik, dat dezelve onder economisch oogpunt, eene hervorming zal ondergaan, waarvoor eenieder de zedelijke gevolgen vreest.

* * *

In gemeld gesticht, alwaar men levens verlaten kinderen zal opnemen, zullen door Paters de ambachten en machineerijen aan de kinderen geleerd worden, zoodat deze later, als nuttige leden der samenleving, een verzekerd bestaan zullen vinden.

Er zullen ook werkmans-logeemeten tot stand gebracht worden.

Dit uitmuntend schoon bewijs van milddadigheid, strekt Mejuffrouw Wittouck tot groote eer en zal haren edelen naam bij alle dankbare Limburgers in zegening doen blijven.

God vergelde u in uwe kinderen.

(*Dit het leven der ouders van keizer Frans Jozef I.*)

De Oostenrijksche aartshertogin Sophia ging op zekeren Zondag morgend van 't jaar 1837 met haar kinderen in Ischl een wandeling maken. Met een vroolijk gezicht en lachende moederoogen sloeg zij deze hoopvolle spruiten van haar gelukkig huwelijk gade, als een boer, in Zondagspak gestoken, met een klein kind op den arm, de straat inkwam.

Telkens bleef hij staan en keek om, alsof hij op iemand wachtte. De gloeiende zonnestralen schenen het arme schaap geen goed te doen, en het begon jammerlijk te schreien, wat de verlegenheid van den boer nog vermeerderde. Hij zette zich aan den kant van den weg neer om het kleine kind zoo mogelijk tot bedaren te brengen, en in weinig oogenblikken stond de aartshertogin, die de landman niet kende, voor hem.

« Hoe kunt ge ook met dat kindje zoo in de gloeiende zon loopen ? » vroeg zij op medelijdenden toon, terwijl zij zich over de kleine neerbukte, die reeds door haar vriendelijke verschijning stil was geworden,

« Ik zou het niet doen, als het niet moest, » hernam de boer. « We wonen boven in het gebergte en willen den kleinen laten doopen, maar zijn petemoei blijft zoolang weg ; intusschen kan het arme schaap gemakkelijk sterven. »

« O, als het anders niet is, zei de aartshertogin, dan kan dat gemakkelijk gevonden worden ; mijn man en ik zullen u als peter en meter vergezellen. »

« Nu, dan dank ik u recht hartelijk, » antwoordde de verheugde vader, « en Onze Lieve Heer zal het u in uwe kinderen vergelden »

Diep getroffen, riep de aartshertogin haar gemaal en beiden begaven zich ten doop van den kleinen naar de dorpskerk.

Maar wie schildert den schrik van den eenvoudigen dorpspastoor, toen hij de doorluchte peter en meter herkende, en den angst en te gelijk de vreugde van den gelukkigen vader, toen de aarshertogin den kleine vast hield, terwijl de wateren des Doopsels over zijn voorhoofd vloeiden en zij op de gebruikelijke vragen antwoordde. Maar zijne vreugde was nog grooter, toen de aartshertogin, na de plechtigheid, eene milde gift schonk.

Zijn geluk was hem te sterk, tranen liepen hem over de wangen en hij herhaalde slechts :

« God vergelde het u in uwe kinderen ! »

Dit woord is bewaarheid geworden.

Toen de kleine aartshertog Frans Jozef in het jaar 1842 gevaarlijk ziek lag, toen zijne moeder weenend en biddend aan zijn bed knielde, stegen vele gebeden voor zijne redding ten hemel. Ook hoog boven in het gebergte, in de arme hut bij Salzburg knielden man, vrouw en kind en baden voor het kind van hunne weldoeners. God verhoorde hunne bede ; de prins doorstond de dreigende crisis en werd gezond. Zijne moeder sloot haar kind juichend in hare armen, de vader drukte hem jubelend aan zijn hert ; en dit kind werd, groot geworden, op den roemrijken keizerstroon van Oostenrijk verheven, dien hij reeds 50 jaren met eere bekleedt.

Zoo zijn de eenvoudige woorden van den armen landman bewaarheid : « God vergelde het u in uwe kinderen. »

Over de schoonheid.

Het zal wel gewis aan velen zeer aangenaam zijn te vernemen, wat men zoo al doen kan en moet in 't werk stellen om een regelmatig gelaat, om schoone en welgevormde wezenstrekken te bezitten.

Hoe menig mensch ontmoet men niet, wiens aangezicht schamelijk misvormd is en slecht van uitzicht, onoogelijk van uitdrukking.

Zijn gelaat is grof en onregelmatig, en stoot terug, en menige juffer doet den aanschouwer eenen onweerstaanbaren afkeer voor haar krijgen, dewijl haar aangezicht vertrokken is en gansch mismaakt.

Waaruit kwam dat voort ?

Welk is daarvan de oorzaak ?

Menigmaal is zij zeer eenvoudig en wij verhaasten ons hier een paar middels op te sommen; die oppermachtig zijn om de schoonheid der wezenstrekken te bevorderen.

Vooreerst moet men zorgen — en dit van zeer jong af — eenige aardige gewoonten aan te nemen, zooals den neus optrekken, snuffelen en pinkoogen, scheel zien, enz. want dit doet de gelaatspieren eenen verderlelijken plooi aannemen of wel krenkt de uitdrukking der schoonste oogen gansch.

Evenmin mag men de gewoonte aannemen de lippen vooruit te steken, alsof men aan iets lekte en men moet ook zorgen, sprekende van iets slechts of afkeurenswaardig, geene dwaze grimassen te maken of overtollig te meesmuilen en te grijnzen.

Men onthoude het goed.

Van jongs af maakt men zijn eigen aangezicht leelijk door het vervormen van een of ander deel van hetzelfde en alzoo vindt men vele leelijke menschen met eenen grooten stompen neus, die er gewoonlijk vroeger veel met de vingeren kotterend in zaten.

Om te ondervinden hoe geweldig het gelaat van iemand kan veranderen door het bederven of wijzigen van den vorm van eenig deel, legge men maar eens eenvoudig den top van den vinger op den punt van den neus en duwe wat.

Gij zult er een heel ander mensch uitzien.

Het tweede middel, om altijd een schoon gelaat te hebben, bestaat hierin.

De jonge lieden van beide geslachten moeten immer zorgen dat, van zeer jong tot later voort, hun binste zuiver weze en er eene gelukmakende blijmoedigheid heersche.

Men weere zorgvuldig de kwade driften weg en beoefene het schoone en goede.

Dit zal op het gelaat weerspiegeld worden en — bezit men een schoon hart, dan zal men ook heflijk en aantrekkelijk van aangezicht zijn.

Want de ware schoonheid komt uit de rechtschapene en wijze ziel voort.

MEDICUS.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt TE TONGEREN, *DONDERDAG 16 OCTOBER.*

Op de markt van TONGEREN van heden donderdag waren te koop gesteld : 318 koeien en kalveren, 0 schapen, 183 vette varkens en 2068 magere varkens.

GENOOTSCHAP VAN DEN **H. Vincentius à Paulo.** — Aanbidding van den eersten vrijdag der maand, den 3e Oktober aanstaande, in Onze-Lieve-Vrouw Kerk, van 2 tot 6 ure.

Lof om half zes.

ASSOCIATIE VAN HET H. SACRAMENT EN HET WERK DER ARME KERKEN. — Vrijdag 3e October, om 5 1/2 ure, lof in O.-L.-Vrouwe Kerk.

Aanbidding van 2 tot 6 ure.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST.

Zondag zal de apotheek van

M. FRANCKEN

alleen open blijven, van 12 *uren 's middags tot* 12 *uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

Woensdag heeft het **huwelijk** plaats gehad van M. Clement van Straelen, advocaat en aanvullend rechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Hasselt, met mejuffrouw Josephine Slegers, dochter van M. A. Slegers, voorzitter van den provincialen Raad en lid der bestendige afvaardiging van Limburg.

Het huwelijk werd ingezegend door Mgr Keesen, lid van den Senaat.

In verbevene bewoordigingen, schetste de geeerbiedigde kerkvoogd de grootheid van het huwelijk en wenschte de jonge gehuwden geluk.

Maandag heeft te Geldenaeken het **huwelijk** plaats gehad van M. Guillaume Goverts, ingenieur-bouwkundige der stad Nijvel, met Mejuffrouw Maria Mevis.

Bestendig Festival.

Ziehier den uitslag der premiën-trekking die zondag namiddag, 21 dezer, op het kiosk der Groote Markt plaats had.

Premie van 400 fr., Fanfare van Hogeoul.
» 150 fr., Zangmaatsch. van Louw.
» 100 fr. Zangm. van Verhaine.
» 75 fr. Konink. Fanf. Mechelen a/M.
» 50 fr. Fanfare van Zolder.
» 25 fr. Zangm. « Enfants de Liége.

Premiën voor de Bestuurders.

50 fr., M. Nuss, der zangm. « Gauloises van Luik.
35 fr., M. Billas, der zangm. van Noerrepes.
25 fr., M. Billen, der Fanf. « Ste-Cécile » van Loon.

Bijzondere premiën.

50 fr. aan de verwijderste Maatschappij, gemengde « Zangm. « Onder Ons » van Antwerpen.
50 fr. aan de meest in getal Zangm. « Jupille-Choral », 90 leden.
50 fr. aan de meest in getal Fanfare of Harmonie, « Vreugd in deugd », Harmonie van Stieben-Sussen-en Boiré.

Paardenverzekering van het kanton Tongeren. — *Maatschappij van Onderlingen Bijstand tegen sterfte onder de paarden onder de bescherming van de COMICE AGRICOLE van Tongeren en het eere-voorzitterschap van den heer graaf de Grünne, senator.*

De landbouwers, die verlangen hunne paarden te doen verzekeren, zelfs diegenen die zich aangegeven hebben bij den heer V. van Hasselt, zijn verzocht zich te begeven bij M. Valkenborgh, Hasselsche straat, 8, Tongeren, opdat hunne inschrijving regelmatig geschiede, en men hun een schatter zou kunnen sturen, om de waarde der paarden op te nemen.

Zij, die op het papier van M. V. van Hasselt geteekend hebben, moeten zich om hun huisteeken niet bekommeren of ongerust stellen, het is alsof zij niet geteekend hadden.

HET BESTUUR.

De secretaris-schatbewaarder, Ch. Valkenborgh. — De Voorzitter, Jozef Delvoie.

Buurtspoorweg Tongeren-Wihogne. — M. de minister van Ijzeren-wegen komt aan onze achtbare volksvertegenwoordigers te laten weten dat hij een besluit zal nemen over de vraag van concessie der lijn Tongeren-Wihogne, zoodra het gedeelte der lijn, van St Walburge naar Luik (Place Saint-Lambert) in exploitatie zijn zal.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

35STE VERVOLG.

Hij nam zijne hand van miss Mansel's schouder, en ging naar Trivett, den bootsman van de brik, tegen wien hij gerruimen tijd nadrukkelijk en met overtuiging gebaren stond te redeneeren. Vervolgens liet hij William en Harry naar achter komen en had ook met hen een lang en levendig onderhoud.

— Hebt ge mij nu goed begrepen ? zoo eindigde hij.

— Ik zou het wel gelooven, kommandant, antwoordde Harry grinnikend.

— Wij worden toch gewapend ? vroeg William, wien het avontuur maar half aanstond.

— Zeker, riep de kommandant. Maar pas op, dat gij niet schiet !

Ondertusschen waren de wapenen en de drie man van de brik aan boord gebracht en dit vaartuig zelf weddde nu terstond den steven naar Halloran-eiland. De wapenen werden verdeeld, en de kommandant sprak tot de mannen :

— Joogens, ge moet allemaal achterbaks blijven, behalve William en Harry daar. Stuurman Matthews zal u aanvoeren. Als ik geluid geef, schiet ge te voorschijn, en ge slaat ze neer als zij verzet bieden, maar anders geen onnoodig bloedvergieten, hoor ! Ik wilde geerne die heeren gaan en wel te Sydney afleveren. Begrepen ? Dus geen overbodig bloedvergieten ! herhaalde hij, met eenen strengen en veelzeggenden blik op den *Deen*, die al stond te tandenknarsen van wraakzucht... Neem dien man zijn hartsvanger af en geef hem eene handspraak, Matthews, liet hij er op volgen, bij het zien van de boosaardige uitdrukking op het gelaat van den kleinen zeeman : Wij willen hier geen moordenaarswerk hebben.

— Ik schiet hem toch door zijn hersenen ! siste Harry eenen makker toe. Geef mij uwe pistool, Joe ! Zoo waar als God, ik zal u twintig dollars van mijne gage geven, zoodra we den voet aan wal zetten !

De kommandant keerde nu naar de kampanje terug, zelf behoorlijk gewapend. Hier stond miss Mansel naast den bootsman, die door een kijker gluurde naar de barkas.

— Ik tel zes koppen, kommandant, zegde Trivett.

— Geef mij dat glas eens, zegde Boldock. Ge hebt gelijk, hernam hij, na gezien te hebben. Er zijn er zes. Goud hebben ze blijkbaar niet geladen ; daarvoor drijven ze te hoog. Dat hebben ze dus op het eiland gelaten, onder de hoede van de drie anderen. En deze zes zijn er op uitgezonden om een schip op te snoren... Kranige kerels toch ! Het is waarlijk haast jammer hun eene spaak in het wiel te steken !... Maar komaan, Trivett, nu het roer en op hen af ! Ik zelf verdwijn en... (dit tot miss Mansel) deze jonge dame, die allermijnst gezien mag worden, gaat rustig zitten lezen in hare hut.

Met deze woorden nam hij zijne beminde bij de hand en leidde haar den trap af. Zij ging omlaag, terwijl hij zelf onder de schuif bleef, verborgen en op den uitkijk.

De barkas kwam nu ook zelve op het schip af. Het kon niet anders, of hare opvarenden hadden al lang de *Queen* herkend. Boldock kon door den kijker de gezichten van de zes mannen reeds tamelijk wel onderscheiden. Die aan het roer, met den zwaren knevel en het knappe gezicht, moest Trollope zijn ; die kolossus tegenover hem, Davenire ; en die zwarte, met den boogen rug en den hoed voor de oogen, Caldwell. Deze drie herkende de kommandant reeds uit de hem door miss Mansel gegeven beschrijvingen. De drie overigen, die hij niet thuis kon brengen, waren Weston, Hankey en Shannon.

— Opgepast nu, Trivett, zegde Boldock, na een langdurig zwijgen, terwijl de barkas reeds tot op een musketschot genaderd was. Zij willen blijkbaar het schip weer in beslag nemen. Speel uwe rol handig, Trivett, dan kunnen wij ze allen inpalmen zonder een druppel bloed te vergieten. Zij moeten achterwaarts niemand zien, dan u en den roerganger.

Hij ging omlaag en bleef bij de open deur staan, waar hij alles hooren kon zonder van het dek gezien te kunnen worden.

De bark werd door Trivett bijgedraaid en kwam tot stilstand op de gistende wateren. De brik vormde op het oogenblik nog slechts eene vierkante, bleeke schaduw boven de kimlijn in het zuid-oosten.

Eensklaps liet de barkas haar zeil vallen, en de zes mannen stonden op, hunne oogen beschuttende met hunne handen, allen in eene houding van onzekerheid en weifeling.

— Gaat nu naar boven, William en Harry, beval Matthews, en zeg uw verhaal goed op, als zij u ondervragen !

De beide zeelieden klommen de ladder op en vertoonden zich.

— Harry de Deen, ahoy ! brulde de stentorstem van Davenire. Hoe zijt ge zoo zoek geraakt ? Was het de vloedgolf, die u lossleurde ?

— Jawel, meneer, antwoordde de Deen.

— Wie zijn die twee mannen daarachter ?

— Twee zeelieden, door dien walvischvaarder daarginds bij ons aan boord gezet, antwoordde de Deen.

— Spel ons geen leugens op de mouw ! snauwde Caldwell. Die brik daarginds is geen walvischvaarder.

— Met uw verlof, dat is zij wel ! riep nu de bootsman Trivett van het achterschip. Als ge langsaij wilt komen, zal ik u vertellen wie haar kapitein is en hoeveel tonnen traan zij aan boord heeft.

— Dat is allemaal bliksems gemakkelijk te verzinnen, schreeuwde Davenire. Zijt gij met u vieren de eenigen aan boord ?

— Kom wat dichter bij als ge spreken wilt, riep Trivett. Waar zijt ge bang voor ?... Ik aanzag u voor schipbreukelingen, en daarom kwam ik op u af.

Hierop hielden de zes heeren eene korte beraadslaging, waarvan de uitslag was, dat zij de riemen grepen en langzaam, altoos nog aarzelend, naderbij roeiden.

— Kon die brik u aan niet meer dan twee man helpen ? vroeg Trollope aan Harry.

— Vraag het aan hem, antwoordde de Deen, naar den bootsman wijzende.

— Twee man konden wij maar missen, verklaarde Trivett. Wij zijn de *Irish Girl*, van Bull, kapitein Sutton. Banden te veel hadden we niet. Maar kapitein Sutton dacht dat deze barkas wel volk aan boord zou brengen, en hij wilde zijn part niet verbeuren in het bergloon voor deze schoone bark, die tot aan de luiken vol wol zit.

— Hoe lang zijt ge al aan boord ? brulde nu Caldwell.

— Wel, een paar uurkes. Ik heb nog geen tijd gehad om eens behoorlijk rond te zien, antwoordde Trivett... Maar, hier veranderde hij plotseling van manier en liet in toon en houding een meesterlijk gespeeld waantrouwen doorschemeren : al het vragen is zeer aan eenen kant. Mag ik op mijn beurt nu ook eens vragen, wie de heeren zijn, en waar ze vandaan komen, en van welk schip, en zoo al meer ? Dat zou ik wel eerst eens willen weten, voor de heeren hier aan boord komen.

Deze wending van het gesprek gaf het zestal aanleiding tot eene nieuwe beraadslaging. Zij spraken eenige minuten met elkander, onderzoekende blikken werpend naar het schip en dan weer de revolvers betastend, die zij in den zak hadden. Eindelijk doopten Weston en Shannon de riemen in het water, en de boot kwam alweer wat naderbij. De overige vier hielden geen oog afgewend van de bewegingen der mannen op het schip.

Heel voorzichtig, gebukt, op handen en voeten haast, was inmiddels de kommandant langs de verschansing naar voren geslopen. Hij achtte het raadzaamer daar te blijven. In de schemering van het vooronder stond hij, met den hartsvanger in de vuist, bijgend van ongeduld. Zelfs nu, hoewel de heeren in de barkas blijkbaar hun besluit hadden genomen, bewaarden zij nog den afstand van een paar riemslagen, om te luisteren.

— Wilt gijlieden bij mij aan boord komen zonder mij eerst behoorlijk te zeggen met wie ik te doen heb ? klonk de stem van Trivett.

— Dat zult ge zoo aanstonds wel van ons hooren, riep Davenire terug. Maak ruimte maar !

De barkas stiet tegen den scheepswand, en, onbekommerd om hetgeen er volgen kon, roekeloos in hunne drift om zich ten tweeden male van de bark meester te maken, klauterden de zes mannen als tijgers op en waren in weinige sprongen op het dek.

Geen tijd tot verademen of rondzien werd hun gelaten... Als het loeien van een losgebroken stier klonk opeens de stem van Boldock :

— Vooruit, Matthews ! Aangepakt, mannen ! Wij moeten die kerels binnen krijgen. Maar oost hun geen kwaad als zij geen verzet bieden !

En zelf stormde hij vooruit, zijnen hartsvanger zwaaiende, gevolgd door den stuurman en al het volk.

— Geknipt ! gilde Hankey. En Shannon sprong ter zijde, alsof hij over boord wilde. Maar hij bezon zich en trok zijn pistool.

— Leg uwe wapens neer. Wij willen niemand kwaad doen. Maar wij moeten u gevangen nemen ! schreeuwde Boldock, terwijl hij recht op Caldwell afkwam.

De zes mannen vuurden een salvo op de naderende matrozen los en boden hun onverschrokken het hoofd. Het was een wanhopig en ongelijk gevecht : zes woestelingen, in eene hinderlaag gelokt, tegen eene sterke overmacht.

Caldwell, met zeven duivelen in het lijf, loste een tweede schot op den kommandant. Hij miste echter ; met Masters was hij gelukkiger geweest. De aanloop van zijne tegenpartij liet hem geen voor een derde schot, en zoo knelde hij het zware wapen met al de kracht van zijnen gespierden arm naar Boldock's hoofd. Het pistool trof den opgeheven hartsvanger en deed het staal afknappen alsof het glas ware geweest. Het nutteloos geworden geweer viel Boldock uit de hand, en in het volgende oogenblik hadden de beide mannen elkander als twee beren om het lijf gevat.

Eenige minuten bad de wordende worsteling reeds geduurd, want niemand kwam den kommandant te hulp schieten. Caldwell's pogen was, Boldock onder te krijgen en hem te worgen met knieën en vuisten. Hij was verreweg de sterkste van de twee, en hij vocht voor zijn leven, of miesters voor zijne vrijheid.

Hijgend en zweetend en tandenknarsend zwaaiden en rolden zij over elkander, de kommandant stil. Caldwell gedempt e vloek n uitstootend, tot opeens zijne greep verslapte en de oogen uit het hoofd deed puilen, terwijl hij gillend uitstiet :

— O Christus ! Daar is zij !

Meteen was de kommandant over hem heen en nu kwam Trivett aangeloopen met een eind touw, om den gevangene te binden. Miss Mansel stond halverwege op de kajuitstrap, van het dek goed zichtbaar, het gevecht gade te slaan.

— Terug, Margareths, terug ! bijgevolg de kommandant tegen het meisje, dat uitgilde.

— Dat is Caldwell ! Dat is de man wiens naam op den zakdoek stond !

En met dezen uitroep vluchtte zij naar het achterste van de kajuit.

— Ha zoo ? Hier hebben wij hem dus, dien schoft, dien laffen moordenaar ! juichte, naar adem happend, de kommandant, die met den bootsman op den martelaarden onverlaat gekeeld lag. Bind hem stevig, Trivett ! Wees niet bang hem wat zeer te doen, dat addergebroedsel !

Zij bonden hem, vlug en stevig, de handen op den rug en de beenen bij elkaar, en sleepten hem als een gekeeld varken naar het luik van het vooronder, waarin zij hem lieten neervallen en waar hij vloekend en huilend bleef liggen.

XXXIII.

De strijd was hiermede echter nog niet afgeloopen. De vijf anderen hadden gevochten als duivels. Zij losten hunne revolvers rechts en links en wierpen ze hunne aanvallers naar het hoofd, toen de kamers ledig waren. Drie matrozen lagen reeds gewond, terwijl de roovers zelf nog ongedeerd bleven. De reus Davenire had eene handspraak gegrepen en zou den braven Matthews de hersenen er mee hebben ingeslagen, indien hij niet gestruikeld ware over een tros. In een oogwenk waren Matthews en drie matrozen hem op 't lijf, en zelfs aan hunne vereende krachten gelukte het slechts met de grootste moeite, den woedend zich verwerenden kolos onder te houden en te koeveren.

Trollope, Weston, Shannon en Hankey hadden hartsvangers weten te vinden uit de handen van hunne aanvanders en stonden, met den rug tegen de verschansing, als heerlijken om zich heen te slaan. Trollope was nauwelijks meer herkenbaar door eene wond aan het hoofd. Zijne wang was opengereten en zijnen linken frak geheel doortrokken van bloed.

(Wordt vervolgd.)